

Audrius Sinkevičius: Morkaus 4, 35-41: „Tą pačią dieną, atėjus vakarui, Jis tarė mokiniams: „Irkimės į aną pusę!“ Atleidę žmones, jie Jį pasiėmė, nes Jis tebebuvo valtyje. Kartu plaukė ir kitos mažos valtys. Pakilo didžiulė vėtra ir bangos daužėsi į valtį taip, kad ją jau sėmė. Jėzus buvo valties gale ir miegojo ant pagalvės. Mokiniai pažadino Jį, šaukdami: „Mokytojau, Tau nerūpi, kad mes žūvame?!“ Pabudęs Jis sudraudė vėją ir įsakė ežerui: „Nutilk, nusiramink!“ Tuoju pat vėjas nutilo, ir pasidarė visiškai ramu. Jis tarė jiems: „Kodėl jūs tokie bailūs? Ar vis dar neturite tikėjimo?“ Juos apėmė didelė baimė, ir jie kalbėjo vienas kitam: „Kas gi Jis toks? Net vėjas ir ežeras Jo klauso!“

Kiekvienas vaikutis iš Biblijos mokyklėlės papasakotų šią Rašto vietą, kas čia vyko. Suaugusieji gerai žino šią ištrauką. Kai aš galvoju apie šią Rašto vietą, tai prisimenu šiuo metu Vilniuje nuolat girdimą patį populiariausią žodį. Koks žodis Marijampolėje populiarius? Sakote: „Baimė“. Vilniuje tai yra žodis „Krizė“. Baimė, krizė yra panašūs. Vadinasi, žmonės savo gyvenime patiria išbandymus, baimę, krizę. Žmonės, gyvenantys Lietuvoje šiandieną, visa tai patiria. Bet nei krizė, nei baimė nėra nauji dalykai. Mes matome, kad ir Kristaus mokiniai, kai Jis gyveno žemėje, susidūrė su krizėmis ir baimėmis, su išbandymais. Jeigu jūs galėtumėte pasižiūrėti į Izraelio žemėlapij, tai matysite, jog Izraelio žemė yra ypatinga ir specifinė. Šioje ištraukoje kalbama apie Genezareto ežerą. Kitose knygose jis vadinamas jūra. Jeigu jūs būtumėte Izraelyje ir virš jo skristumėte lėktuvu, tai matytumėte, kad Genezareto ežeras yra arfos formos. Hebrajų kalba jį dažnai vadina „Arfos“ jūra arba „Arfos“ ežeras. Šis ežeras ypatingas tuo, kad į jį suteka penkiolika upių ir tik viena išteka. Tai yra Jordanas.

Dar kas įdomu, ką galime pamatyti šiame Viešpaties Jėzaus Kristaus pamokyme, ko nėra Marijampolėje, ko nesutiksime nei Vilniuje. Dauguma Jėzaus Kristaus mokinių buvo žvejai. Jie labai gerai žinojo, ką reiškia plaukti ežeru. Izraelio žemė yra tiek nuostabi, kad tu gali stovėti viename ežero krante, kur temperatūra 20 laipsnių šilumos, kada tu atsisėdi į valtėlę ir nusiiri 200 metrų, tai toje vietoje temperatūra bus 27 laipsniai šilumos. Nedidelis atstumas, o temperatūros skiriasi. Tu gali valtele nusiirti į kitą krantą ir ten bus 33 laipsniai šilumos.

Mokiniai žinojo, kada ežere yra skirtingos temperatūros, jos susilieja, tuomet kyla didelė audra. Kyla didelis vėjas, būna didelės bangos.

Kada mokiniams Jėzus pasakė: „Irkimės į kitą krantą“, jie žinojo, kad bus temperatūrų skirtumas. Mokiniai, kaip profesionalūs žvejai, žinojo, kad jie plaukia į audrą, į sunkumą, į krizę.

Mielieji, kada ateina tam tikros krizės, sunkumai, baimės į mūsų gyvenimą, mūsų priešas, kuris

vaikšto aplink kaip riaumojantis liūtas, nori, kad užmirštume penkias svarbias tiesas.

Kada mokiniai atsidūrė toje audroje, toje krizėje, tame sunkume, jie užmiršo penkias svarbias tiesas.

Leiskite kartu su jumis pažiūrėti, ką jie užmiršo. Leiskite per tai paskatinti mus visus žiūrėti į Viešpatį ir nepamiršti tų dalykų, kai tam tikri sunkumai atkeliauja į gyvenimą.

Aš dar kartą noriu paskaityti 35 eilutę: „*Tą pačią dieną, atėjus vakarui, Jis tarė mokiniams: „Irkimės į aną pusę!“*“

1. Neužmirškime Dievo pažadų. Mokiniai užmiršo Viešpaties pažadą. Kada sunkumai, krizės atkeliauja į tavo gyvenimą, kada labai stipriai į juos susikoncentruoji, būk atsargus, nes priešas visą laiką gundo, kad tu užmirštum Viešpaties pažadus.

Jėzus liepia mokiniams irtis į kitą krantą. Jis čia nesako, kad paklos rožėmis jiems kelią.

35 eil. pirmieji žodžiai: „*Tą pačią dieną.*“ *Ką reiškia šie žodžiai? Morkaus 4,1-2 „Jis vėl ėmė mokyti paežerėje. Prie Jo susirinko didžiausia minia, kad Jis net įlipo į valtį ir sėdėjo ant vandens, o visa minia liko ant kranto palei ežerą. Jis mokė juos daugelio dalykų palyginimais. Mokydamas sakė...“*

Jėzus mokė palyginimais. Gal Jėzus mokė, kaip reikia elgtis audrose, kad Jis bus kartu. Biblija apie tai nerašo. Jėzus tą pačią dieną mokė minias ir savo mokinius ir Jis norėjo, kad mokiniai tai pritaikytų praktikoje, kaip jų širdys, jų mintys įsisavino šią pamoką.

Ar ne tas pats yra ir šiandieną? Kai mes atsiverčiame Bibliją, mes kažko pasimokome. Sekmadienį pasimokome ir tą pačią dieną išeiname praktikoje gautas pamokas pritaikyti. Juk nesėdite čia iki pirmadienio?

Kiekvieną rytą, aš tikiuosi, kad jūs turite kelias minutes, kad paskaitytumėte Bibliją, kelias eilutes, apmąstytumėte jas. Nesakau, kad turite skaityti 5 ar 6 skyrius. Suvokiu, kad tą pačią dieną, išėjus iš pamokų, svarbu neužmiršti Dievo pažadų, nes Jėzaus Kristaus mokiniai užmiršo pažadus.

Ar Dievo pažadai Dievo žodyje yra aiškūs? „Pasitikėk Viešpačiu visa širdimi ir nesirem k savo supratimu. Visuose savo keliuose pripažink Jį, tai Jis nukreips tavo takus.“ Tai yra Dievo pažadai. Kiekvieną vakarą, padėjęs galvą ant pagalvės, aš mąstau, kaip aš visą dieną pasitikėjau Viešpačiu visa širdimi?

Šią eilutę lengva prisiminti. Ją mintinai moka net ir vaikai. Kaip tai pritaikyti praktikoje? Pasitikėk Viešpačiu. Dar vienas pažadas Mato 6,33: „*Pirmiausia ieškokite Dievo karalystės ir Jo teismo, o visa tai bus jums pridėta.*“

Šią eilutę nesunku išmokti. Aš pažįstu daug krikščionių, kurie sako: „Jei visa pridėsi, tai tada ieškosiu Tavo karalystės.“ Bet ši eilutė Rašte kitaip skamba. Teorija – ieškoti Dievo karalystės, o praktika – visa tai tau bus pridėta.

Kada į mūsų gyvenimą ateina sunkumai, krizė, labai dažnai Dievo žmonės užmiršta Jo pažadus. Dar kartą paskaitykime Morkaus 4,36-38: „*Atleidę žmones, jie Jį pasiėmė, nes Jis tebebuvo valtyje. Kartu plaukė ir kitos mažos valtys. Pakilo didžiulė vėtra ir bangos daužėsi į valtį taip, kad ją jau sėmė. Jėzus buvo valties gale ir miegojo ant pagalvės. Mokiniai pažadino Jį, šaukdami: „Mokytojau, Tau nerūpi, kad mes žūvame?!“*

2. Neužmirškime, Kad Dievas visada yra su mumis. Mokiniai užmiršo, kad Jėzus Kristus yra su jais. Audros Izraelyje buvo labai galingos. Jos ne tokios, kokios būna Lietuvoje.

Mokiniai taip susikoncentravo į audrą, į sunkumus, kad jie užmiršo, kad Jėzus plaukia valtyje kartu su jais.

Ar ir mūsų gyvenime taip nebūna, kada ateina krizė, kada ateina baimė, kada ateina išbandymas?

2000 metais Lietuvoje buvo misionierius, kuris mokė apie Dovydo gyvenimą. Jis pasakojo apie ankstyvuosius savo pastoriavimo metus. Tai buvo JAV, Šiaurės Karolinoje. Vieną rytą mes ateiname į bažnyčią į pamaldas. Žmona, jis, sūnus ir maža dukrelė. Jis atsistoja priekyje, kad pradėtų tarnavimą. Liko viena minutė. Dviejų metų jo dukrelė nukrito ant žemės be gyvybės ženklų. Visi palieka ant kėdžių Biblijas, giesmynus ir subėga aplinkui. Kiti puola ieškoti telefono, kviečia greitąją pagalbą. Tada mobiliųjų telefonų neturėjo. Kiti puola ieškoti vaistinėlių. Visi pasimetę. Vieni krato tą vaiką. Ir aš pribėgu. Žmonės klausia: „Kuo galim padėti? Kaip padėti?“ Bažnyčioje buvo garbaus amžiaus vyras, 80-90 metų. Jis stovėjo nuošaly ir žiūrėjo į visą tą chaosą, suirutę 4-5 minutes. Po to pajudėjo, praskyrė sunerimusius žmones, priėjo prie to dviejų metų vaiko, kuris gulėjo be gyvybės ženklų, priklaupe ir sako: „Viešpatie Jėzau, aš neužmiršau, kad Tu esi šioje vietoje su mumis. Aš nežinau, kokia Tavo valia dėl šitos mergaitės, ar ji pasveiks, ar Tu turi kitą valią. Iš savo žmogiško supratimo leisk man paprašyti, kad ta mergaitė atsikeltų, jeigu Tu to nori.“ Ir po šitos maldos mergaitė atsikėlė. Tai nebūtinai turi būti kiekvienoje situacijoje. Mes neturime nurodinėti Dievui, kaip turi būti. Tas misionierius sakė, kad didžiausia pamoka buvo tai, kad bažnyčioje buvo garbaus amžiaus vyras, kuris neužmiršo, kad Jėzus yra kartu. Dar kartą paskaitykime Morkaus 4,38: „*Pabudęs Jis sudraudė vėją ir įsakė ežerui: „Nutilk, nusiramink!“ Tuoju pat vėjas nutilo, ir pasidarė visiškai ramu.*“

3. Neužmirškime, kad Dievas mus myli ir mumis rūpinasi. Mokiniai užmiršo, kad Viešpats Jėzus Kristus juos myli ir rūpinasi. Kai prasidėjo audra, mokiniai šaukdami Jėzų pažadino. Mokiniai net ir pykti pradėjo, todėl ir šaukė. Jie galėjo šaukti: „Tu čia miegi, o mes žūvame! Didžiulės bangos! Vėjas! Tu miegi?!“

Ar Jam nerūpėjo? Rūpėjo. Jeigu Jėzui būtų nerūpėję, tai Jis tos audros nebūtų nuraminęs. Būtų ramiai toliau miegojęs. Bet Jis atsikėlė ir nuramino audrą.

Kartais žmogus galvoja, kad audros, krizės, sunkimai ateina į gyvenimą tada, kai jis yra nepaklusnus.

Vakar Kaune teko lankyti vieną seserį, kuri serga. Ji lanko Biblijos koledžą. Ji tris valandas be sustojimo kalbėjo. Ji sakė, kai nuėjo į bažnyčią, prie jos priėjo viena sesuo ir paklausė: „Kur tu nusidėjai?“ Dabar ta serganti sesuo jau du mėnesius ieško, galvoja, kur ji nusidėjo. Ji kiekvieną dieną po dešimt kartų Dievo atsiprašinėja: „Atleisk man, Dieve, parodyk, kur aš nusidėjau.“ Net

nuėjau pas seserį, kuri pasakė: „Kur tu nusidėjai?“ ir atsiprašiau: „Atleisk man. Gal ką blogo esu pasakiusi.“ Aš jai pasakiau: „Sesuo, nustokite taip elgtis. Jeigu nusidėjote, tai Šventoji Dvasia įtikina. Jeigu išpažįsti tą nuodėmę, tai Dievas ir sutvarkys, apvalys.“

Mokiniai pakluso Jėzaus žodžiams: „Irinktės į aną krantą.“ Nėra nepaklusnumo.

Iš Senojo Testamento žinome, kad pranašas Jona buvo nepaklusnus. Už nepaklusnumą kilo didžiulė audra. Jūreiviai Joną išmetė iš laivo į jūrą ir jį prarijo didelė žuvis.

Ar Dievas mumis šiandieną rūpinasi? Taip. Aš turiu daugiau negu man reikia, nors dažnai murmu, kalbu, kad man to ar ano reikia. Bet, kada Dievas nuramina mintis, aš apmąstau, tai suprantu, kad turiu visko, ko man reikia ir dar daugiau negu man reikia.

Vieną dieną prieš kelis metus aš patyriau labai didelį sugėdinimą. Aš sėdžiu bažnyčios ofise. Ofisas pastoriiui yra labai erdvus. Dievas panaudojo amerikiečių misionierių, kad pastatas būtų pastatytas. Jūsų broliai matė tą ofisą. Jame yra biblioteka, kurioje yra 400 ar 500 knygų. Kiekvieną rytą anksti atsikeliu, ateinu į ofisą, atsisėdu į kėdę, pasiimu Bibliją ir skaitau. Vieną kartą stebiu seserį, kuri ateina į bažnyčią. Jai apie 75 metus. Paprastas paltukas, paprastai apsirengusi. Ji pasėdi sekmadienį, išklauso pamokslo ir išeina. Kurį laiką ją stebiu ir du sekmadienius aš jos nematau. Galvoju: „Reikia paskambinti.“ Sėdžiu ofise, pasiimu mobilų telefoną, surenku jos numerį ir sakau: „Kaip jūs gyvenate? Ar nieko neatsitiko? Gal reikia kokios pagalbos?“ Ji sako: „Ačiū, Audriau, kad paskambinai. Kaip gerai! Aš truputį susirgau ir neateinu į bažnyčią. Klausiu: „Tai kaip jūs gyvenate?“ Ji atsako: „Gerai gyvenu.“ Aš klausiu: „Ką reiškia „Gerai gyvenu“? Sesuo man atsako: „Prie mano lovos pastatyta stiklinė vandens, virš mano galvos – stogas. Man nelyja, šilta. O ant kėdės padėta duonos riekė. Jėzus mane myli ir rūpinasi.“ Aš daugiau neturėjau ką pasakyti. Sakau: „Dievo palaimos“ ir nuspaudžiau savo telefoną. Pagalvojau: „Sesuo tokioje prastoje situacijoje, bet suvokia, kad Dievas myli ir rūpinasi. Audriau, mokykis“.

Kartais mano vaikai verkia, kai mama juos pakviečia valgyti. Nežinau, ar jūsų taip elgiasi? Aš pagalvojau apie vaikus kitose šalyse, kurie neturi ką valgyti.

Ar Dievas mus myli ir rūpinasi? Taip. Šimtas procentų. Kai mes patiriame sunkumus, ar mus ištinka krizė, tai, kaip ir Jėzaus mokiniai, turime tendenciją užmiršti, kad Dievas myli ir rūpinasi.

Skaitykime 39-40 eilutes. „*Pabudęs Jis sudraudė vėją ir įsakė ežerui: „Nutilk, nusiramink!“ Tuoju pat vėjas nutilo, ir pasidarė visiškai ramu. Jis tarė jiems: „Kodėl jūs tokie bailūs? Ar vis dar neturite tikėjimo?“*“

4. Mokiniai užmiršo Jo galią.

Jei paskaitytumėte „Evangelijos pagal Morkų“ 1, 2 ir 3 skyrius, rastumėte, kad mokiniai matė, kaip Jėzus išvarinėjo demonus, kaip Jis gydė įvairias ligas, kaip pagydė raupsuotąjį, pagydė paralyžuotą, kurį nuleido per namo stogą. Daug kartų mokiniai matė Jo galią, bet jie užmiršo, kad valtyje su jais yra Visagalis.

Kaip jums šiandien jau pasakojau apie savo tarnystę, kad iš Panevėžio reikėjo vykti į Vilnių. Panevėžyje tarnystė buvo lengva, nes ji prasidėjo bažnyčios kūrimu. Viskas buvo aišku, suprantama. Vilniuje „Biblijos“ bažnyčia jau buvo pradėta, turėjo savo tradicijas, savo šaknis. Mes atvykome 2006 metų liepos mėnesį. Rugpjūčio mėnesį buvo pirmas bažnyčios narių susirinkimas, kad susipažintume, kad pakalbėtume. Aš vis prisimenu tą susirinkimą, kuris vyko daugiau nei prieš penkis metus.

Vienas vyras pakelia ranką ir užduoda man klausimą: „Audriau Sinkevičiau, kiek tu turi pinigų?“ Galvoju: „Ką tai reiškia?“ O jis patikslina: „Aš tavęs dar kartą klausiu: „Kiek tu turi pinigų?“ Aš sakau: „Daug pinigų neturiu.“ Tada jis sako: „Čia yra problema.“

Aš nesupratau, kokia problema. Tuomet žmonės man paaiškino: „Prieš tave, Audriau Sinkevičiaus, turėjome misionierių iš JAV. Jeigu bažnyčioje užsinorėdavome didesnės lempos, paprašydavome jo ir būdavo nupirktas.“ Bažnyčios patalpos didelės 600 kvadratinį metrų. Pirmą žiemą mes su žmona vaikstom po visus aukštus ir prisukam šildymą, o žmonės iš bažnyčios atsuka, kiek tik galima. Jie klausia: „Ką tu darai?“ Aš sakau: „Kokia bus sąskaita.“ Jie atsako: „Sąskaita bus didžiulė.“ Klausiu: „Iš kur jūs paimdavote pinigų sumokėti už šildymą?“ Jie atsako: „Mes mokėdavome, o kiek trūko, mokėjo amerikietis misionierius.“ Sakau: „Žmonės, aš neturiu daug pinigų.“ Jie klausia: „Ar turi pažįstamų Amerikos bažnyčiose?“ Mano daug mokytojų iš Amerikos. Vienas vyras patarė: „Rašyk jiems laiškus.“ Sakau: „Kam?“ Jis atsako: „Kad siųstų mums pinigų!“ Manyje viskas sukilo. Jeigu ne Jėzus, aš būčiau juos primušęs. Jis padėjo man susivaldyti. Aš jums nemeluoju. Tikriausiai ir jums teko būti tokioje situacijoje, kada norėjote kitus primušti. Aš sakau: „Nerašysiu laiškų.“ Bažnyčios nariai sako: „Rašysi.“ Atsakiau: „Iš

principo nerašysiu.“ Jie šaukia: „Kokie čia dar principai?! Reikia pinigų!“ Aš sakau: „Jums reikės išlaikyti.“ Aštuoni mėnesiai Dievo darbo, ne mano. Žmonės suvokė, kad už viską reikės mokėti. Sinkevičius neturi pinigų lempai ar kažkam kitam. Ir Dievo valia nėra tokia, kad Sinkevičius turėtų pinigų lempai. Ir po aštuonių mėnesių Dievas išmokė pamokas, ir parodė savo galią. Mums, Vilniaus bažnyčiai, kurie buvome užmiršę Jo galią, kad Dievas gali suteikti žmonėms galimybių, kad jie padarytų tai, ką reikia padaryti.

Mielieji, ateina į mūsų gyvenimą sunkumai, krizės, ir užmirštame Dievo galią. Bet, jeigu tu šiandieną pažįsti Kristų kaip savo Gelbėtoją, tai su tavimi yra Visagalis.

Jėzaus mokiniai užmiršo Jo pažadą, užmiršo, kad Jis yra su jais, užmiršo, kad Jis juos myli ir rūpinasi, užmiršo apie Jo galią ir užmiršo, kas Jis toks.

Paskaitykime Morkaus 4,41: *„Juos apėmė didelė baimė, ir jie kalbėjo vienas kitam: „Kas gi Jis toks? Net vėjas ir ežeras Jo klauso!“*

5. Mokiniai užmiršo, kas Jis yra.

Čia būtų panašiai, kaip tu vieną dieną įsijungi televizorių, pamatai moterį šviesiais, trumpais plaukais ir nežinai, kas ji tokia. Kvieti žmoną, vaikus ir klausi: „Kas čia tokia?“ Jie atsako: „Lietuvos prezidentė Dalia Grybauskaitė.“ Jėzaus mokiniai vienas kito klausė: „Kas Jis toks?“

Jie užmiršo Jo darbus, kuriuos matė. Aš galvoju: „Kodėl Dievas į mūsų gyvenimą siunčia įvairias krizes ir išbandymus?“ Nes Jis nori, kad mes jį pažintume vis daugiau ir daugiau.

Čia tas pats, kai susituoki. Tu galvoji, kad apie savo žmoną viską žinai. Praeina savaitė ir tu suvoki, kad apie savo žmoną ar apie vyrą labai mažai žinai. Net ir po 25 bendro gyvenimo metų dar daug ko nežinai. Vienas iš santuokos tikslų – kuo daugiau vienas kitą pažinti.

Kada gyveni su Viešpačiu, tai vienas iš tikslų - vis labiau Jį pažinti.

Dar kartą jums priminsiu apie seserį, kuri vis ieškojo, kur ji nusidėjo ir dabar serga. Aš jos klausiu: „Ar tu kada nors galvojai, kad tavo liga, kurią šiandieną turi, per kurią dabar eini, yra su tikslu, kad tu labiau pažintum Viešpatį. Nes gal, kai mes esame sveiki, tai neturime tokios galimybės.“ Ji sakė: „Apie tai negalvojau, bet pasistengsiu pagalvoti. Gal iš tikrųjų Viešpats labiau per tai atsiskleidžia mano gyvenime“.

Jeigu jūs, kurie sėdite šioje salėje, neturite užtikrinimo dėl išgelbėjimo, tai pirmiausia viskas prasideda nuo to, ką sako Biblija. O Biblija sako, kad kiekvienas žmogus yra nusidėjęs ir stokoja Dievo šlovės. Biblija sako, kad tu negali pats savęs išgelbėti. Biblija moko, kad Jėzus atėjo numirti už kiekvieno žmogaus nuodėmes ir nusikaltimus. Biblija sako, kad Jėzus atėjo į žemę pralieti savo kraują. Biblija sako, kad tik Jėzus Kristus gali būti Gelbėtojas. Jeigu Šventoji Dvasia tave širdyje įtikina, kad esi nusidėjęs, kad tik Jėzus Kristus yra Gelbėtojas, tai aš prašau, kad tu kreiptumeis į Viešpatį ir pasakytum: „Viešpatie, atleisk nuodėmes. Aš suvokiu, kad prieš Tave esu nusidėjęs arba nusidėjęlė. Išgelbėk mane. Ir tegul Jėzus būna mano vienintelis Gelbėtojas.“

Jeigu tu esi Dievo vaikas, tai neduok priešui vietos. Neužmiršk Dievo pažadų, neužmiršk, Kad Jis yra su tavimi, kad myli ir rūpinasi, neužmiršk Jo galios, neužmiršk, kas Jis yra.

Neužmirškite, kad po kelių akimirų mes iš šios salės išeisime. Tęsis ta pati diena. Mes turėsime dar daugiau galimybių, kad dar labiau pažintume nuostabų Viešpatį. Amen.

Vilniaus „Biblijos“ bažnyčios pastorius Audrius Sinkevičius

2012-01-15, Marijampolė